

זה מה שנשאר

אוכל איננו אחד הדברים שבמיוחד מעסיקים אותי. אני רחוק מאד מלהיות אנין טעם, והמשפחה יכולה להעיד שעל פי רוב אינני זקוק לשלוש ארוחות ביום. זאת ועוד: אינני זוכר שאי-פעם אמרו לי לאכול את כל האוכל בצלחת כי ילדים אי-שם בעולם רעבים, וגם לא אמרו לי לא לשחק עם האוכל שלי. אבל בתקופת הקורונה ההתבוננות בצלחת נעשתה לאחד העיסוקים המרכזיים שלי.

בחודש הראשון של המגפה נאלצנו להתבודד בבתיים שלנו. הקונצרטים והאופרות שאליהם תכננו להגיע בוטלו, וכך גם נפסקה כמעט כל פעילות תרבותית ציבורית אחרת. הצורך בריחוק החברתי ריתק אותנו לבית. האופציות של פעילות אסתטית היו מוגבלות ביותר. היתה, כמובן, טלוויזיה (ויותר מדי ממנה), וגם מוסיקה וספרים. אבל יותר ויותר מצאתי את עצמי מתבונן בצלחת. מתוך הדלות הזאת, מתוך התחושה שזה כל מה שיש, התבוננתי במה שהיה ממש מתחת לאף. וכך מצאתי מצע לביטוי אסתטי. הצלחת הזמינה התבוננות לעומק ונעשתה לעולם ומלואו. התמקדתי בארוחות, או ליתר דיוק, במה שנשאר בצלחת אחריהן.

נזכרתי שוב ושוב באמירה המשויכת לתושבי האי באלי, אמירה שאני, שאינני יודע לצייר או לפסל, מזדהה איתה כבר שנים רבות:

אין לנו אמנות. אנו עושים את הכל הכי טוב שאפשר.

ה-"אמנות" שלי נמצאת בהתבוננות; במציאת האסתטי בתוך כל מצב נתון, ובעיקר ביום-יומי הבנאלי.

צילום הצלחת אחרי הארוחה נעשתה לפעילות כמעט יום-יומית, בעיקר מפני שכמעט לא היה שום דבר אחר לעשות. התמדתי בצילומים האלה במהלך מספר שבועות. אבל עם תחילת השחרור מהבידוד המאולץ האופק סוף סוף התרחב. זכינו לאפשרויות נוספות לפעילות וליצירה, ונעשה ברור שהפריקט הזה יכול היה להגיע לסיום.

